

og fra de Bestemmelser, der findes i den udenlandske Voldgift, men selve Principet tvungen Voldgift er akkurat det samme, og det Princip, der er nedlagt i det Forslag, der er stillet af det radikale Parti, er ganske det samme og bygger paa samme Tanker som det, der er udtrykt i de Love, der foreligger i Australien og Norge. Derfor er det ikke uberettiget, naar jeg fra min Side har draget Konsekvenserne af de Resultater, man er kommet til de Steder, hvor man har haft den tvungne Voldgift.

Jeg fremhævede i Gaar enkelte Udtalelser af Personer, som har særligt Kendskab til disse Forhold, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg endnu citere et Par saadanne. Saaledes indberetter Generalkonsulen i Melbourne: „Overfor Sømændene har Voldgiftsinstitutionen vist sig ganske magtesløs, idet Fagforeningerne simpelt hen nægtede at efterkomme Voldgiftskendelserne, og ingen Midler havde, hvorved disse kunde gennemtvinges. Lige saa meget eller lidet respekteres Overenskomster og Løfter.“ Der indberettes endvidere, at i Queensland udbrød en Jernbanestrejke, „og saa magtesløs stod Regeringen overfor sine egne Funktionærer, der ganske ignorerede Voldgiftsrettens Kendelse, at den saa sig nødsaget til at efterkomme ethvert af Jernbanefunktionærernes Krav.“ Under disse Omstændigheder udskrevs nye Valg til Forbundsparlamentet. Altsaa, atter Bevis for, at man overhovedet ikke respekterer en Voldgiftskendelse. I en Indberetning fra det danske Generalkonsulat i Sidney meddeles, at den „største Vanskelighed, hvormed den tvungne Voldgift i Arbejdsstridigheder ikke blot er den ogsaa i andre Lande kendte, at Arbejderne, naar en Voldgiftskendelse gik dem imod, simpelt hen nægtede at efterkomme den, og at der saa ingen Midler fandtes til at tvinge dem dertil, men særlig den, at den føderale Voldgiftsret i stor Udstrækning — om det saa maa siges — konkurrerede og kolliderede med de i de enkelte Stater værende Voldgiftsinstitutioner“. Alle disse Udtalelser viser, at man absolut ikke har nogen Garanti for, at man vil bøje sig for en voldgiftsretlig Afgørelse, men tværtimod maa forvente det modsatte, og netop ud fra disse Erfaringer kan vi fra vor Side absolut ikke gaa med til dette Forslag.

Den højtærede Minister var inde paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det var berettiget, at det officielt blev fastsat, at Funktionærerne hørte ind under denne Lovs Bestemmelser, og mente ikke, det var muligt

eller heldigt, at dette Spørgsmaal blev afgjort ved denne Lejlighed. Jeg kan ikke dele det højtærede Ministers Opfattelse. Forholdet er faktisk det, at hvis der udbrøder en Strid mellem Arbejdgiverorganisationerne og Funktionærorganisationerne, saaledes som det i enkelte Tilfælde har fundet Sted, saa griber Forligsmanden ind, og saa er Funktionærerne derved inde under den nuværende Lov. Det vil derfor kun være ganske naturligt, og jeg finder ogsaa Tidspunktet egnet dertil, at foretage denne Ændring og indsætte den af mig foreslaede Bestemmelse.

Jeg skal slutte med disse Bemærkninger, idet jeg, som jeg allerede sagde i Gaar, skal erklære, at vi fra vor Side naturligvis er villige til en saa hurtig Behandling som muligt til Opnaelse af det bedst mulige Resultat paa dette Omraade.

P. Munch: Det glædede mig at høre, hvor megen Vægt den højtærede Minister lagde paa, at der opnaedes ikke blot fornødent Flertal i begge Ting til at gennemføre den Lovgivning, her er Tale om, men ogsaa en Forstaaelse, der omfattede flere Partier og ikke mindst det, der i særegen Grad repræsenterer Arbejderne. Jeg for min Del regner med, at en Forstaaelse paa et saadant Grundlag ikke skulde være udelukket, og at der ikke skulde være nogen Vanskelighed ved at naa den, ogsaa saa hurtigt, som man fra den højtærede Ministers Side nærer Ønske om.

Den højtærede Minister fremsatte nogle Udtalelser om Urafstemningerne, efter hvilke jeg fik det Indtryk, at han opfattede det Forslag, der er stillet fra vor Side, som liggende nærmere det Forslag, han har stillet, end det i Virkeligheden gør. Der er den væsentlige Forskel imellem de to Forslag, at Ministerens Forslag gør Urafstemningernes Udelukkelse til en uomgængelig Regel, idet han paa Forhaand fastslaar, at de ikke i noget Tilfælde maa anvendes, hvorimod det Forslag, der er stillet fra vor Side, lader Spørgsmaalet aabent for Forligsinstitutionen i hvert enkelt Tilfælde og tillige skaber Mulighed for anden Fremgangsmaade end den, der er krævet i den højtærede Ministers Forslag. Imidlertid forstod jeg Ministerens Udtalelser paa dette Omraade, som om han var villig til en velvillig Forhandling om en Forstaaelse, og jeg ser ikke, at det skulde være saa overmaade vanskeligt at naa denne.

Den højtærede Minister udtalte, at det for ham var en meget vigtig Ting ved de forestaaende Forandringer, at det blev